Ipse est rex sup̲ ⁊c̈. Sed primus rex. s. deus habet filium. s. animam humanaȝ que toties recedit a deo ⁊ obligat se dyabolo quotiens cõmittit peccatū mortale. Sed certe si filius ille voluerit recordari illius belli q̇d xp̄us fecit ꝓ eo contra diabolū vsqȝ ad sanguinis effusionē vt eum a potestate diaboli eriperet ⁊ sic cogitans voluerit se deo humiliare ⁊ ꝓ peccatis veniā petere pt̄erit secure ad deū accedere ⁊ hereditatem vite eterne adquirere. p̄s. Tu es qui restitues hereditatē mihi. ⁊c̈.

¶ De vulneribus aīe. ¶ Cap̄. cxxxix.

Magnus Alexander regnauit qui dominium totius mundi obtinuit. Accidit semel q̄ grandē exercitū; collegit ⁊ quandā ciuitatē circūdedit qui in eodē loco plures milites ⁊ alios sine omni vulnere amisit. Cum vo de hoc multū miraret̄ philosophos vocauit ⁊ ait eis. O magistri qūo poterat hoc esse q̄ subito sine vulnere milites mei moriūtur. At illi dixerūt. Mir̄ non ē. Est em̄ quidā basiliscus sup̲ mur̄ ciuitatis cuiꝰ aspectu milites inficiunt̄ ⁊ moriuntur. Ait alexander. Quale remediū est contra basiliscū. Cui dixerunt. Ponatur speculum eleuatū inter exercitū ⁊ murū vbi est basiliscus ⁊ cū in speculū respexerit: reflexus eius ⁊ intuitus ad seipsuȝ redit ⁊ sic morietur: ⁊ sic factum est

¶ Moralizatio.

¶ Carissimi.

In hunc modum summū remediū elationis ē consideratio ꝓprie fragilitatis ⁊ infirmitatis q̄ꝛ si querit̄ quare homo superbit. Certe q̄ꝛ pondere v̄tutis caret. Cōsiderare ergo debet ꝓpriam vanitatem tanq̄ȝ in speculo ⁊ recurrere ad propriam fragilitateȝ defectum suum prospiciens elatiōnem repellendo.

¶ De iusticia ⁊ equitate ī vita presenti ⁊ futuro semper inueniendis.

¶ Capitulum. cxl.

Eraclitus regnauit qui inter oēs v̄tutes quas habuit iustꝰ fuit: nec precibꝰ nec muneribꝰ flecti poterat qui iusticiam ꝓ loco ⁊ tp̲e exerceret. Accidit semel q̄ aliqui apud eū accusabāt quēdā militem de morte alterius militꝪ in ista forma. Ambo ad q̇dam bellum p̲rexerunt ⁊ nullū bellum erat cōmissuȝ Iste miles rediījt sine altero ⁊ ideo dicimus q̄ iste in via alium occidit. Rex cū hoc audissȝ sn̄iam dedit vt miles ad supplicium duceretur. cum āt ductus fuisset viderunt aliū militē venientē ꝓ quo ille iudicatus fuit ad mortē in nullo lesum ambos ad iudicē reduxerunt. Iratus iudex dixit primo militi iubeo te interfici: q̄ꝛ dānatus es. ⁊ secūdo dixit te silr̄: q̄ꝛ causa mortis illius es. ⁊ tercio dixit. etiā te q̄ꝛ missus fuisti militeȝ occidere ⁊ nō fecisti. ¶ Moralizatio.

¶ Carissimi.

Iste rex ē deus qui in omnibꝰ operibꝰ suis ē iustus. duo milites sunt corpꝰ ⁊ anima. Aīa p̲ carnem seducta morit̄ qn̄ peccatū mortale committit̄. Ideo iusto dei iudicio corpꝰ ad supplicia p̄nie ducit̄. Sed cuȝ subiījcit̄ p̄nie aīs viua inuenit̄: primo p̲ xp̄i passionē: secūdo p̲ p̄n̄iam: sed ambo morte tp̲ali mori debēt. Tercius miles qui eū non occidit: est negligens p̄latus q̄ ex diuino p̄cepto hȝ peccatorē corripe vicia extirpare. v̄tutes inserere Et silla non facit mortē eternaȝ non euadit. Ezech. iij. Si nō ānūciaueris ei neqȝ locutꝰ fuerꝪ vt auertat̄ a via sua ipīa ⁊

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
gefördert durch die DFG